

Færdselsloven. I samme Lovs § 11 er der endvidere Forbud mod, at Husdyr tøjres saaledes, at de kan naa ind paa Vejens Areal, herunder ogsaa Grøfterne. Paatale finder imidlertid kun Sted efter den forurettedes (o: Vejejerens) Begæring, og medens dette kan være rigtigt, naar der er Tale om Grøfterne, bør Paatalen være uafhængig af Vejejerer, naar Husdyrene tøjres saaledes, at de naar ind paa Færdselsbanen til Fare for Færdslen.

Ordet »Kreaturer« i Stk. 2 omfatter i Overensstemmelse med almindelig Sprogbrug kun de større Husdyr: Hornkvæg, Faar, Geder og Svin. Fjerkræ falder altsaa ikke ind derunder.

I den foran i Bemærkningerne til § 11 nævnte engelske Kommissionsbetænkning af 1929 er det foreslaaet, at Personer, der fører Dyr efter Mørkets Frembrud, skal bære en tændt Lygte. Udvalget har overvejet, om der burde optages en saadan Regel, dog ikke gældende for Trækning mellem Mark og Avlsgaard. Reglen vilde særlig være af Betydning for Markedstransporter o. l. Man har dog ment, at Resultatet af den fra 1. Januar 1930 indførte Statistik over Færdselsuheld bør afventes, saaledes at det kan ses, om Føring af Husdyr medfører Ulykker af Betydning.

Udvalget har i denne Forbindelse drøftet, hvorvidt der kunde gives Regler i Færdselsloven om *Hunde*. Det er utvivlsomt, at Hunde er Aarsag til mange Færdselsulykker og i det hele til megen Ulempe for Færdslen. Dette gælder navnlig løsgaaende Hunde, der farer ind paa Køretøjer og Cykler og ofte bliver Aarsag til, at Motorcykler og Cykler vælter, at der sker Sammenstød, at Heste løber løbsk o. s. v. Men ogsaa Hunde, der føres i Baand, er til Ulempe, naar de ikke føres med tilstrækkelig Forsigtighed.

Udvalget har dog ikke ment, at det lader sig gøre at give Regler om Hunde, gældende baade for By og Land eller for større og mindre Byer, udover de Ansvarsregler, der findes i Lov Nr. 127 af 18. April 1925, men Spørgsmaalet bør ordnes ved Politivedtægt.

Udvalget indskrænker sig derfor til at foreslaa følgende Bestemmelse til Optagelse i Politivedtægterne for København og de større Købstæder, gældende enten for hele Byens Omraade eller for bestemt betegnede Dele af den:

»Det er forbudt at lade Hunde færdes paa offentlig Gade, Vej eller Plads, uden at de enten føres i Snor eller ledsages af en Person, som har fornødent Herredømme over dem. En Hund anses ikke for at være under Ledsagelse, fordi den er under Tilsyn fra dens Herres Forretningslokale eller Bolig.

Føres Hunde i Snor, skal denne være saa kort, at Hunden holdes tæt ind til Ledsageren«.

Til § 28.

Bestemmelsen svarer til F. L. § 14. Der er dog tilføjet »føres«, idet samme Regel formentlig bør gælde for den, der f. Eks. trækker Hestene.

Udover F. L. § 14 findes der i de fleste Politivedtægter Bestemmelser om, at forspændte Heste ikke maa betros visse Personer. I de fleste Købstadvedtægter er der fastsat en Aldersgrænse for Føreren, varierende fra 16 Aar (f. Eks. i København) til 14 Aar. I samtlige Politivedtægter for Landdistrikterne findes Bestemmelse om, at en forspændt Vogn ikke maa betros til nogen, der er ude af Stand til at styre Hestene; derimod er der ikke fastsat nogen Aldersgrænse.

I Regeringsforslaget til F. L. § 14 var som Slutning af Paragraffen foreslaaet: »som af anden Grund savner Evne til at styre Hestene«. Denne Sætning blev slettet i Rigsdagen, fordi den formentes at være af for ubestemt Indhold. Da Heste, der river sig løs eller tager Magten fra Føreren, er til betydelig Fare for Færdslen, foreslaar Udvalget en lignende Tilføjelse til Bestemmelsen som den i Regeringsforslaget til Loven af 1923